

- Jag tänker aldrig sluta jobba, min sonson behöver ju mig...

Det var längtan efter barnbarnet Mattias som fick Britt att flytta till Hönö. Idag driver de en fiskaffär tillsammans. Och hon är alltid den som är först på jobbet och den som sist går hem...

På Öckerö är Britt Dalshage, 82 år, känd som farmor i fiskaffären. Hon ville bara hjälpa till lite när barnbarnet Mattias, 29 år, köpte sin fiskaffär. Idag kan hon göra upp till tusen fiskburgare, steka stora spannar med strömming, städa golvet, boxar och kylen med högtryckstvätt och hålla ordning på leveranser en vanlig vecka.

- Farmor är en extrahjälp i butiken, men hon är lite enveten för hon vill göra allt själv. Jag försöker bromsa så gott det går, men nu är hon den som kommer först och den som går sist, säger Mattias.

Han har vant sig under de två år som affären varit igång. Farmor kommer till hans fiskaffär varje dag, året runt, oavsett väder och krämpor. De är lika varandra eftersom de tycker om samma höga tempo och har hängt ihop sedan han var liten.

Britt växte upp på en gård utanför Kungälv. Hon var ute på åkrarna och mjölkade korna och är van vid att vakna tidigt på morgonen.

- När jag ville flytta in till stan, till Göteborg, så sa min mamma att jag måste komma hem och hjälpa till på somrarna. Jag blev hembiträde hos en familj som reste till sin sommarbostad på Marstrand och då kunde jag åka hem till vår gård, berättar Britt.

Efter en tid började hon jobba i mjölkaffär i Göteborg. Så träffade hon sin make Gustav och de fick sonen Willy i början av 50-talet. Då gick hon från mjölkdisken till charkdisken. En dag blev Willy bjuden på fest till Hönö. På den tiden var det lite speciellt att komma utifrån, öborna höll sig helst för sig själva. Men Willy åkte dit på vinst och förlust och träffade Monika, sedermera Mattias mamma. De bosatte sig på ön och när Mattias så småningom kom till världen bodde farmor Britt och farfar Gustav fortfarande i Göteborg. På helgerna åkte de till sommarstugan i Britts gamla hemtrakter utanför Kungälv.

Det var Mattias som fick Britt att flytta från fastlandet till ön i Göteborgs norra skärgård.

- Det kändes som jag aldrig fick träffa mitt barnbarn. Willy sa att vi kunde sälja sommarstugan och köpa ett hus på Hönö istället. Vi gjorde det för att få träffa Mattias mer, men det blev inte så mycket öliv. Jag jobbade kvar i stan och tog alltid första färjan tio i fem varje morgon och kom hem sent på kvällen, säger Britt.

Efter bara fem år på ön gick maken Gustav plötsligt bort. Det var inte vad de hade planerat och där

satt Britt med stort hus för sig själv, på en ö där hon inte kände så många. Nubliven pensionär och van vid att hålla igång. Men Britt fick hjälp på oväntat håll.

- Prästen på Hönö tog med mig en dag och presenterade mig för kyrkans syförening. Det var nog bra att komma via prästen för kyrkan hade fortfarande stort inflytande här ute. Så jag började hjälpa till under begravningar, bröllop och tillställningar och fick ett stort kontaktnät.

När Mattias var nitton år flyttade han från föräldrarna till en lägenhet i bottenvåningen i farmor Britts villa. Han har ärvt Britts arbetslust. Redan som tolvåring sålde han tidningar. Några år senare jobbade han extra på kvällar och helger i en matbutik. När han var femton år ville han köpa moped, men pengarna räckte inte. Britt sa att han kunde låna resten av henne.

- Men jag var sträng och sa att han måste betala av det och det lovade han att göra. Regelbundet lämnade han tjugolappar till mig som avbetalning och jag sparade allihop. Så när han tog studenten fick han tillbaka sedlarna. Jag ville bara att han skulle lära sig att ta ansvar, säger hon.

Man kan inte tro att Britt har fyllt 82 år. Hon är pigg och rask och eftersom hon aldrig har haft körkort har hon hela livet tagit sig fram på cykel. Aldrig rökt ellet tagit en sup och varje morgon äter hon havremust. I vintras, när det var som mest snö, kom Britt ändå till "sin" fiskaffär varje dag, tidigt på morgonen. Bara en gång var det så dåligt väder att hon inte kunde cykla själv. Mattias bad henne stanna hemma, men hon tänkte ta sig till affären i alla fall och då fick han ordna skjuts åt henne.

- Inte ens när hon hade en inflammation i sin tå och tån blev så svullen att hon inte fick på sig skorna, ville hon stanna hemma. Istället bad hon mig köpa större skor, men där drog jag en gräns, säger Mattias och skakar på huvudet.

För fyra år sedan flög Britt för första gången. Hon hade lovat att hon aldrig skulle flyga, men följde ändå med sin systerdotter Gunnel, 72 år, till Kanarieöarna. De fick inte ta av sig bältet på hela flygresan på grund av turbulens, men eftersom det var första gången för Britt så trodde hon att det skulle vara så. Sedan dess har hon åkt dit varje år. Även på semestern kommer hon upp tidigt på morgonen.

- Vi har så roligt. Vi lagar vår havremust till frukost för att inte bli förgiftade av maten och sen går vi omkring. Vi går och går. Ibland tar vi någon bussresa. Nu känner vi till allt där nere så vi vill inte någon annanstans, säger hon.

Mattias tror att hemligheten med farmor är att hon håller igång.

- Hon har alltid rört på sig, alltid cyklat dit hon ska. Och så har hon hela sitt kontaktnät, sin hobby i fiskaffären. Då får hon hållas så länge det går.

Britt kan bara hålla med. Hon har reumatism i händerna, men tänker inte på det.

- Sitter man hemma så känner man nog sina krämpor mer, säger hon.

av Hans P.A. Karlsson